

ת"פ 54491/09/12 - מדינת ישראל נגד ארנולד שומונוב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 54491-09-12 מדינת ישראל נ' שומונוב

בפני
בעניין: כבוד השופט אלון אינפלד
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ירון סעדון, פמ"ד

המאשימה

נגד

ארנולד שומונוב
ע"י ב"כ עו"ד יפעת סיל

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר בכתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.
2. לאחר הכרעת הדין, ולאחר תהליך שיקומי, עתרו הצדדים לכבד הסכמה מאוחרת, שאותה כינו "הסדר טיעון". במסגרת הסכמה זו, עותרים הצדדים במשותף לענישה אשר במרכזה מאסר בעבודות שירות. השאלה הניצבת לפני בית משפט היא: האם לכבד את הסכמת הצדדים לענישה, שעל פניה אינה הולמת את חומרת העבירה?

רקע עובדתי

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.9.12, בשעת אחר הצהריים, בסמוך לכניסת יום הכיפורים, ברחוב חד סטרי בשדרות, נהג הנאשם בניגוד לכיוון התנועה, לאחר שנכנס לרחוב בניגוד לתמרור "אין כניסה". באותה העת, שוטרים שהבחינו ברכב הורו לנאשם לעצור, באמצעות אורות הניידת בה נסעו.
4. נקבע כי הנאשם האט תחילה את מהירות נסיעתו, ולפתע האץ והחל נוסע במהירות לכיוון כיכר סמוכה, בעוד הניידת דולקת אחריו. בהגיעו לכיכר, פנה הנאשם שמאלה והמשיך בנסיעה, בניגוד לכיוון התנועה. כך, גרם לרכב שנסע מולו לבלום בפתאומיות, ולעצור בצדי הכביש, על מנת לא להתנגש ברכבו של הנאשם. בהגיעו לכיכר נוספת, נכנס הנאשם שמאלה, בניגוד לכיוון התנועה, ומבלי לתת זכות קדימה לרכב שנסע אותה עת בכיכר. נהג הרכב האמור נאלץ גם כן לבלום בפתאומיות, על מנת שלא יתנגש ברכבו של הנאשם. בהמשך הדרך, בצומת, ביצע הנאשם פניית פרסה וחזר לכיכר ספרא. שם, הקיף הנאשם את הכיכר והמשיך בנסיעה על דרך צדדית המקבילה לרחוב. הנאשם נסע במספר רחובות, בעוד ניידת המשטרה דולקת אחריו. לאחר בדיקת השוטרים לבעלות הרכב כרזו לנאשם בכריזה "אשורוב, תעצור בצד". חרף קריאותיהם של השוטרים, הנאשם לא עצר והמשיך לנסוע מספר רחובות. בהגיעו לאחד הצמתים, פנה ימינה וזאת מבלי

לתת זכות קדימה לרכבים הבאים משמאלו.

5. בכתב האישום צוין כי האירוע הסתיים כאשר שוטרים נוספים שהוזעקו ככוח תגבור, נסעו בניידת משטרתית אחרת. בעוד הניידת האחרת מגיעה לצומת רחובות, ובעת פנייתה שמאלה, הגיע רכבו של הנאשם לצומת. תוך כדי עצירת רכבו, נוצר מגע בין רכבו לבין הניידת והנאשם נעצר.
6. לאחר הכרעת הדין, נדחה הטיעון לעונש לשם קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. משהתקבל התסקיר, שהיה חיובי ביותר, נדחה הטיעון לעונש לצורך משא ומתן. בדיון הבא, הגיעו הצדדים עם הסדר טיעון ובו הסכמה לתיקון כתב האישום בשנית, על ידי שינוי עובדות וסעיף אישום. בית המשפט לא מצא כי התקיימו התנאים לאפשר חזרה מההודיה בכתב האישום המתוקן הראשון, לא תיקן את כתב האישום, אך פתח פתח לטעון בכתב בעניין.
7. בסופו של דבר, נוכח הערות בית המשפט, חזרו בהם הצדדים מבקשתם לתקן את כתב האישום בשנית. עם זאת, הצדדים הגיעו להסכמה אחרת, במסגרתה עתרו לעונש קל יחסית אשר במרכזו מאסר בעבודות שירות. זאת, כאשר המדינה מבקשת לקבוע מתחם ענישה חמור, בהתאם לעובדות כתב האישום, אך יחד עם זאת להקל על הנאשם ולקבוע את עונשו בחריגה מן המתחם, נוכח שיקולי השיקום. טענת הסנגוריה היא כי, כך או אחרת, מדובר בענישה ראויה בנסיבות העניין.

עמדת שירות המבחן

8. מתסקיר שירות המבחן הראשון עלה, כי הנאשם כבן 24, נשוי ואב לילד כבן שנה וחצי, אשר סיים 12 שנות לימודו ואף התגייס לצבא. במהלך שירותו נשפט בגין אי התייצבות. מחדל, שלטענתו נבע מהצורך לפרנס את משפחתו. לאחר שירותו הצבאי, עבד הנאשם כמפעיל מכונות, עד למעצרו בתיק זה. כיום הוא עובד במספרה.
9. לעניין העבירה, הנאשם ציין בפני קצינת המבחן כי נסע בכביש המוכר לו, אך לא הבחין בתמרור חדש שהוצב בדרך, וכתוצאה מכך נסע בניגוד לכיוון התנועה. בשלב מסוים הבחין בניידת המהבהבת לו, ומתוך לחץ נסע במהירות ללא זהירות. לדבריו, הבין כי עבר על חוקי התעבורה אך התקשה לשלוט במעשיו בשל הלחץ בו היה נתון. הנאשם הביע חרטה בפני שירות המבחן, ותיאר את המעצר והליכי המשפט כטראומתיים ומביכים. הליכים אלו, לדבריו, גרמו לו להבין שיש מחיר להתנהגותו. עוד ציין הנאשם, כי הוא מבין שהוא זקוק לעזרה, על מנת למנוע הישנות מקרים כאלו בעתיד.
10. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות תקינות ויכולות ורבליות טובות. עם זאת, התרשם השירות ממאפייני אישיות מסוימים, הבאים לידי ביטוי בהעדר יכולת להפעיל שיקול דעת תחת מצבי לחץ. כן התרשם מקושי של הנאשם לקבל חלקים חלשים באישיותו. להערכת שירות המבחן, היות והנאשם הוא בעל מאפייני אישיות בלתי מגובשים ומיומנויות נמוכות בהתמודדות במצבי לחץ, קיים סיכון להישנות התנהגות עבריינית. מאידך גיסא, ציין שירות המבחן כי ההבנות הראשוניות שמבטא הנאשם ביחס לקשייו ורצונו לרכוש כלים, מפחיתים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.
11. לפיכך, ולאור לקיחת האחריות והרצון לקבל עזרה, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם **צו מבחן למשך שנה במהלכו ישולב בקבוצה טיפולית של עוברי חוק במצבי לחץ. כן המליץ השירות, על**

מנת לעודד שיקום הנאשם, על עונש של 320 שעות של"צ, אשר יהוו תזכורת למעשיו וישמשו כפיצוי ותרומה לחברה.

12. בשל האמור בתסקיר הראשוני כי הנאשם החל בתהליך הפנמה ביחס לאישיותו, ומעוניין לערוך שינוי משמעותי בחייו, הוא שולב בסדנת הכנה לטיפול ואף בקבוצה טיפולית. לצורך השלמתם, נדחה הדיון, ונתבקש תסקיר משלים.

13. בתסקיר המשלים פירט שירות המבחן תהליכים טיפוליים שעבר בשירות, בהם השתתפות בשתי סדנאות בהצלחה. שירות המבחן התרשם גם כי הנאשם עושה מאמץ משמעותי לשנות את מאפייניו, להתמיד בעבודתו ולבסס את משפחתו מבחינה כלכלית. כן נמסר כי הנאשם מודע לקשיים שלו ומוצא דרכים להתמודד עמן. לפיכך **המליץ השירות בשנית להטיל על הנאשם צו מבחן לשנה, במהלכו ימשיך הנאשם להשתתף בקבוצה. בנוסף ולצורך עידוד שיקומו המליץ על הטלת עונש של 320 שעות של"צ כמעין פיצוי לחברה ותזכורת למעשיו.**

טיעונים לעונש

14. כאמור, לאחר התהליך השיקומי, הגיעו הצדדים להסכם גם בנוגע לעונש. העונש שהוסכם בין הצדדים עמד על שישה חודשים, שניתן יהיה לרצותם בעבודות שירות (בכפוף לחוות דעת ממונה), מאסר מותנה בהתאם לשיקול דעת בית משפט, 18 חודשים בפיקוח קצין מבחן, פסילה בפועל לשלושה חודשים ופסילה על תנאי לתשעה חודשים. מעבר להסכמה זו הודיעה הסנגורית גם על הסכמה לתשלום קנס בסך 10,000 ₪. כאמור, תחילה ביקשו הצדדים להגיש כתב אישום מתוקן בשנית ולשנות את העבירה מסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה להוראת חיקוק של מעשה פזיזות ורשלנות. אולם, נוכח עמדת בית המשפט חזרו הצדדים לבית המשפט וביקשו להטיל את העונש המוסכם עתה, על יסוד כתב האישום המתוקן בו הודה. זאת, נוכח השיקום שעבר הנאשם, ולמרות עמדת המדינה כי מדובר בעונש החורג במידה רבה ממתחם הענישה.

15. **המדינה נימקה** את בקשתה להקל בכמה נימוקים, ופתחה בנסיבות העבירה עצמה, שאינה במדרג החמור ביותר. ראשית, מדובר בעבירה שבוצעה בסמוך לכניסת יום הכיפורים ותחילת הצום. הנאשם נהג ברכב הרשום על מי שעתידה להיות חמותו, על כל המשמעות של הדבר. הנאשם אמנם נהג בניגוד לכיוון התנועה בשל תמרור חדש שהוצב, אך המדינה מניחה לטובת הנאשם כי מדובר בשגגה, בהיעדר מודעות לתמרור. משילוב נתונים זה מסיקה המדינה כי הנאשם היה לחוץ באופן מיוחד, וזאת מבלי שנכנס למצב הלחץ במעשה שלילי רצוני. כן צוין, כי אמנם תוך כדי בלימתו הגיע הנאשם למצב של מגע בין רכבו לניידת המשטרה. אולם, למרות מגע זה, לא נגרם נזק משמעותי לאחד מכלי הרכב המעורבים ולא לנוסעים בהם. **לפיכך, באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת "סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה" המדינה סבורה כי, היא ממוקמת במדרג הבינוני בעבירות הסיכון.**

16. **באשר לנסיבות המעשה סבורה המדינה**, בהתאם לתיקון 113, לטענתה כי יש לזכור שלא קדם תכנון מוקדם, כן יש לזכור את נסיבות הזמן-ערב יום הכיפורים ואת המקום-מקום הצבת תמרור חדש, ומצבו המשפחתי עד נישואיו, במכונית של חמותו. עוד סבורה המדינה כי היסוד הנפשי של הנאשם פחות בחומרתו מהמקרה "הרגיל", בו מרדף של שוטרים נוצר בעקבות הימלטות עברין לאחר ביצוע עבירה אחת. **מתחם הענישה** הראוי, לשיטת המדינה, למקרה כזה בדרך כלל, הוא 24 חודשים כרף התחנות. עם זאת, ציין התובע כי נקבעו מתחמים נמוכים יותר בבתי המשפט ואפילו נקבע מתחם המתחיל מ-6 חודשי מאסר

לעבירה זו.

17. המדינה ביקשה מבית המשפט, **נוכח שיקולי השיקום, לחרוג לקולא** בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין, כאשר במתחם הענישה יש לכלול את מעשה העבירה, נסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. **נסיבות העושה** מקימים את השיקול המרכזי, לטענתה, בהגעה ל"הסדר הטיעון" הנוכחי. צוין כי מדובר בנאשם צעיר כבן 22 כאשר לחובתו 2 עבירות ברירת משפט בתעבורה ועבירה אחת של החזקת סכין משנת 2008 בלבד. יתרה מזו, חרף מצבו המשפחתי ועל אף העובדה שיצא להביא לחם לבית הוריו בגיל צעיר, צלח את 12 שנות לימודיו והתגייס לצבא, באופן חלקי. עוד טענה המדינה כי הנאשם הודה בפה מלא בפני שירות המבחן במעשה המיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו ללא סייג. הודאתו הייתה מידית, הוא לא כפר וצוין כי מעשיו היו נוכח הפרעה או שיקול דעת מוטעה במצבי לחץ. בשל מאפייני אישיותו ובנסיבות הללו, טענה המדינה, **כי ניתן לקבוע "מתחם מותאם", אשר סוטה במקצת מהעמדה של שנתיים מאסר כרף תחתון**, כטענת המדינה בדרך כלל. עוד ציינה המאשימה, כי נוכח האמור בתסקיר ובשים לב לכך שהנאשם עושה מאמצים ניכרים על מנת לשפר את מצבו ואישיותו הטעונים שיפור. יש לומר כי קיים **הליך שיקומי מוצלח** וסיכוי שיקומי מאוד גבוה. כן נטען, כי המדינה שיקללה בתוך מתחם הענישה גם את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה.

18. המדינה הסבירה עוד כי מדובר בתקופה של 3 שנים, מתוכם הנאשם היה עצור כחודשיים ימים, אשר לא ינוכו. כך, **שהעונש בפועל יעמוד על כ-8 חודשים אף אם פורמאלית לא יוגדר כשמונה חודשים, אלא ששה**. כן צוין כי עד כה הנאשם מכבד את תנאי מעצר הבית כאשר מעת לעת התנאים הוקלו בהדרגה. **על פי דעתה של המדינה, תיקון 113 הציב את עקרון ההלימה במרכז, ועמעם את עיקרון הרתעת הרבים. שינוי זה בדין מאפשר יתר גמישות בעבירות כאלה, כאשר נתוני האישיות מתאימים. לשיטת המדינה, עקרון הרתעת היחיד התמלא באופן מלא בהליך הנוכחי.**

19. באשר **למאסר המותנה**, עתרה המדינה שזה יתקבל על פי דעת בית המשפט ובהתאם לשיקולו. המדינה ביקשה כי המאסר המותנה יהיה ארוך ומשמעותי כדי להבטיח שיקול דעת בית המשפט. באשר לפסילת הרישיון, ההסדר הוא לפסילה של שלושה חודשים בפועל ותשעה חודשי פסילה על תנאי. כן הוסיפה המדינה וטענה כי גם שירות המבחן המליץ על צו מבחן למשך שנה ושל"צ בהיקף של 320 שעות. מכאן כי **שירות המבחן מבקש את שיקומו של הנאשם**. המדינה סבורה כי יש להטיל מעבר למאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מבחן ארוך במיוחד בן שנה וחצי. כך, שהנאשם ישלם על מעשיו בפרק זמן של כ-5 שנים מיום ביצוע העבירה ועד לסיום המבחן. לבסוף, אמר התובע כי הוא רואה באלמנט זה **הצלחת מסלול שיקומי ותועלת ציבורית**. המדינה מודעת לכך כי הסכמתה לעונש מסוג זה בעבירה כזו חריגה ביותר, נוכח הנסיבות החריגות. באשר למחויבותה להסדר, טענה כי בית המשפט אמנם לא כבול להסדר, אך כאמירה לציבור, לטעמה של המדינה, חובה עליה לכבד את הבטחתה לנאשם לטעון לעונש המבוקש.

20. **ב"כ הנאשם טענה** כי פעולותיו של הנאשם נבעו מתוך בהלה ולחץ ולא מתוך תכנון יזום לנהל מרדף. אף "השתוללותו" בכביש הייתה יחסית מתונה. באשר לבלימה, הנאשם החליט לעצור ואז נוצר מגע עם הניידת, והוא לא נבלם מעצם ההתנגשות. עוד ציינה כי ההאטה והבלימה בתחילת מרדף נבעו ממקום של טיפשות והססנות ולא תחכום בניסיון לבלבל את השוטרים. היא ציינה גם כי **פרק הזמן הקצר** של התרחשות האירוע מהווה שיקול לקולא לטובת הנאשם.

21. **ב"כ הנאשם סבורה** כי יש לתת משקל רב ערך להמלצת שירות המבחן ולתסקירים של הנאשם, בשל

העובדה כי בחינת הנאשם נערכה לאורך מספר שנים והוא שולב בקבוצה טיפולית. ב"כ הנאשם ציינה עוד כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו מיד עם מעצרו, והסכים שרישיונו יפסל עד תום ההליכים. הנאשם אף העניש עצמו, על הטמטום והטיפשות, כאשר לא ביקש לצאת לעבודה לתקופה ממושכת. עוד ב"כ הנאשם ביקשה להזכיר כי באירוע דנן לא נגרם נזק כלשהו לרכוש או לגוף. לשיטתה, אשר לסעיף 40א, פירוט הרשימה באשר ל"נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה" אמורות להיזקק לזכות הנאשם ולתמוך בצורת הענישה שהמדינה עותרת לה, קרי, 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. הסנגורית הצביעה על כך שלאורך כל שנותיו הבוגרות, עבד הנאשם בצורה רציפה על אף קשייו. המדובר בנאשם צעיר, המנסה לבנות את חייו על אף הקשיים היומיומיים, פגיעת העונש בדימוי העצמי של הנאשם ובמשפחתו משמעותית. עוד ציינה כי **חלופת הזמן מעת** ביצוע העבירה מהווה אינדיקציה לבית המשפט להעריך את תפקודו במהלך כל התקופה.

22. באשר **לעברו הפלילי** הזכירה הסנגורית כי מדובר בעבירה אחת בלבד, החזקת סכין, כאשר זו נעברה משנת 2008 לפיכך, ניתן לומר עליו כי **הנאשם נורמטיבי** לחלוטין. כן ביקשה ב"כ הנאשם לתת את הדגש על **אלמנט השיקום** במקרה זה. ב"כ הנאשם סבורה כי ניתן לתחם את העונש המבוקש ברף התחתון של מתחם הענישה. זאת משום שאין מדובר באירוע מרדף מהרף הבינוני, אלא מהרף הנמוך. לפיכך, **לשיטתה מתחם הענישה עצמו סובל עונש בין 6 חודשים ואין באמת צורך להיזקק לחריגה מן המתחם**, בכך חולקת היא על עמדת המדינה. ב"כ הנאשם תמכה טענותיה בפסיקה שהגישה. מכל מקום לשיטתה **אלמנט השיקום בולט** במיוחד שעה ששירות המבחן "ניער והרים את הנאשם". **עוד ציינה כי מעבר למוסכם בהסדר, הנאשם מוכן לשלם קנס על סך 10,000 ₪** על אף שמדובר בסכום גבוה וקשה להשגה מבחינתו. כך ניתן גם לראות את הניסיון של הנאשם לתקן את אשר עשה. בסוף דבריה ציינה ב"כ הנאשם כי יש להדגיש את חשיבות רישיון הנהיגה לנאשם שכן הרישיון נחוץ לצורך פרנסתו. לדבריה, הכנסתו מאחורי סורג ובריה תשיב אותו אחורנית ותדרדר בשנית את מצבו, לפיכך עתרה שלא לגזור עונש כזה.

דין והכרעה

23. על פני הדברים מדובר במעשה המחייב ענישה מאחורי סורג ובריה, בהתאם לפסיקה המוכרת היטב. למעשה, קיימות שלוש אפשרויות לקבלת עתירת הצדדים, ויש לבחון אם לפחות אחת מהן מתקיימת:

- א. קביעה כי העונש המוצע מצוי במסגרת מתחם הענישה, על פי נסיבות האירוע, כהצעת הסנגורית.
- ב. קבלת העונש המוצע, למרות החריגה מהמתחם, בשל היותו מבוקש במסגרת הסדר טיעון, כעמדת שני הצדדים.
- ג. קבלת העונש המוצע, למרות החריגה מן המתחם, בשל שיקול השיקום, כטענת המדינה.

א. בחינת העונש המוצע במסגרת מתחם הענישה

24. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מפרט כיצד על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה, כאמור, בהתאם לעיקרון ההלימה הכולל שלושה שיקולים: **הערך החברתי המוגן** שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, **נסיבות הקשורות** למעשה ביצוע העבירה ו**מדיניות הענישה הנוהגת**. בגזירת העונש המתאים בתוך המתחם רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. כמו כן, רשאי

בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 140 לחוק העונשין) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 140 לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם הענישה ההולם. ראש הטופס שלב נוסף הוא, האפשרות לקבוע האם יש **לחרוג ממתחם העונש ההולם**, מאחד השיקולים הסטטוטוריים, אם **לקולא בגין שיקולי שיקום** ואם **לחומרא בגין הצורך להגן על שלום הציבור** (סעיפים 140ג(ב) סיפא, 140ד ו-140ה לחוק).

הפגיעה בערך החברתי המוגן

25. הערך החברתי הראשון במעלה ובחשיבותו הוא **האינטרס הציבורי בשמירה על שלום הציבור ובטחונו**. פוטנציאל הפגיעה באירוע מסוג זה הוא גבוה. בפועל לא נפגעו המעורבים במקרה בין אם אזרחים תמימים ובין אם אנשי המשטרה. גם נזק לרכוש לא נגרם, על אף ההיתכנות הגבוהה לתוצאות אלו. השמירה על הערכים המוגנים אינה רק על ידי הענשה על פגיעה בפועל. סיכון ממשי של ערך מוגן מחייב גם הוא ענישה. במיוחד כאשר מדובר בסיכון חיי אדם, שהוא הסיכון המרכזי בעבירה שעבר הנאשם. הסיכון במקרה זה היה מוחשי, והערך החברתי של "חיי אדם" נפגע על ידי סיכון החיים שהנאשם יצר.

26. הערך השני הינו **אינטרס בשמירה על תחושת הביטחון של הציבור**, משתמשי הדרך שאינם רוצים להסתכן ומבקשים להגיע בבטחה למחוז חפצם. גם **ערך כלכלי**, של כלל ציבור הנהגים נפגע במקרים מסוג זה, בשל הצורך בהעלאת פוליסות הביטוח בשל תדירות תאונות הדרכים, הנגרמות על ידי נהגים פוחזים.

27. במקרה זה, מעבר לעבירה החמורה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אל לנו להתעלם מעבירת נוספת בכתב האישום והיא **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, בהקשר זה, פגע הנאשם **באינטרסים המוגנים של שלטון החוק**. הימלטות הנאשם מעידה על זלזול ועל היעדר מורא משלטון החוק ומנציגיו.

נסיבות הקשורות במעשה ביצוע העבירה

28. התנהגות הנאשם הייתה חמורה. הדבר החל בנסיעה בניגוד לכיוון התנועה כשנכנס לרחוב בניגוד לתמרור "אין כניסה". יש להניח לטובת הנאשם כי דבר זה היה בשגגה. אולם, לאחר שהשוטרים הבחינו בעבירה, הורו לנאשם לעצור באמצעות אורות הניידת. הנאשם, שהאט תחילה, החל להאיץ ונסע במהירות לכיוון רחובות נוספים, חרף העובדה שניידת משטרה דולקת אחריו. הנאשם ידע היטב כי השוטרים דולקים אחריו ומבקשים ממנו לעצור לצד הדרך. ניתן לומר כי אף אם לא היה מודע לתמרור "אין כניסה", המשך התנהגותו מעידה על זלזול ברשויות אכיפת החוק, וחמור מכך זלזול בחיי יתר משתמשי הדרך. החומרה במעשיו של הנאשם היא, כי על מנת לברוח מהשוטרים, הוא היה מוכן לברוח, תוך סיכון חיי אדם.

29. הסכנה במעשי הנאשם הייתה רבה. עם זאת, מידת הסכנה אינה מצויה ברף הגבוה של החומרה מבחינת נסיבותיו, בהשוואה למקרים אחרים של נהגים המואשמים באותו סעיף עבירה. הנאשם דן לא חצה רמזורים אדומים, לא זיגזג בין נתיבים במהירות גבוהה ולא סיכן הולכי רגל קונקרטיים. לא נמסר על נזק כלשהו שנגרם בפועל. הנאשם לא תכנן את ביצוע העבירות, ולא עשה את המעשים לחפות על עבירה רצינית אחרת. המעשים נעשו מתוך בהלה, מטופשת למדי, שהרי העבירה הבסיסית הייתה קלה והנאשם לא היה צפוי לעונש חמור, אילו היה עוצר. מבחינה זו, אין מדובר בעבירה שיש עמה "חומרה יתרה", כמשמעה בסעיף 140ד(ב) לחוק העונשין.

30. ניתן להאמין שאדם נלחץ בשל הסתבכות בנהיגה בהיות הרכב של חמותו, וזאת שבועות לפני החתונה. יש להניח כי הנאשם אכן מיהר לפני כניסת צום יום הכיפורים לביתו. הרי למדנו כי מנהג הבריות למהר בערב שבת, מנהג נפוץ המשפיע אף על דיני הנזיקין, בהיותה התנהגות שיש לצפותה: "ומודה איסי בערב שבת בין השמשות שהוא פטור מפני שרץ ברשות" (בבלי, בבא קמא, לב עמ' א' - בענין אחריות בנזיקין של מי שרץ ברשות הרבים ונתקל באחר). כל שכן שהחיפזון והלחץ הנלווה לכך, יכול להיות מובן בערב יום הכיפורים. כן יש לציין כי נוכח היום המתקדש, לא הייתה באותה שעה תנועה ערה של מכוניות בסביבה, וממילא הייתה סכנה פחותה.

מדיניות ענישה נוהגת-פסיקה

31. כידוע, **בהלכת אלקיעאן** (ע"פ 2410/04 מ"י נ' **אלקיעאן** מיום 11.11.10) נקבע לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה עונש מאסר בן **4 שנים**. עונש, המהווה "עונש מוצא", על פי הפסיקה המאוחרת יותר, בהעדר שיקולים מיוחדים לחומרה או לקולה. "עונש מוצא" זה עומד על מכונו גם לאחר תיקון 113. כך, בע"פ 285/13 **מוסטפא נ' מ"י**, (24.10.13), שב והדגיש בית המשפט העליון כי **"אחזור ואצהיר כי הלכת אלקיעאן עומדת איתן על רגליה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ואמורה להנחות אותנו במקרים כגון דא בקביעת מתחם הענישה"**. כן יש ללמוד את חומרת העבירה מרף הענישה המקסימלי הוא 20 שנות מאסר.

32. עוד ייאמר כי רף הענישה החמור בעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה נקבע, בין השאר, בשל התופעה רחבת ההיקף השוררת במדינתנו והמגיעה לכדי "מכת מדינה". תופעת הנהיגה הפרועה וקלות הראש שנהגים מרגישים ביחס להובלת רכבם בכבישי הארץ היוצרת סכנה ממשית ומוחשית לביטחון הציבור, מחייבת ענישה מחמירה. עם זאת, לא בכל המקרים מושת עונש כה חמור, ולאחר תיקון 113 מוצאים אנו מתחמים שונים, המותאמים לנסיבות שונות של ביצוע העבירה.

33. הסנגורית הפנתה לע"פ 5622/07 מ"י נ' **קרדונה**, (מיום 10.9.07), בו הושת על הנאשמת **שישה חודשי מאסר אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות**. לטענתה, המקרה דומה למקרה דנן. שם, הנאשמת החלה לנסוע ברכב שלא שלה ללא רישיון ולא צייתה להוראות השוטרים אך בשל הפחד שנתפס בה. בשונה מהנאשם, נגרם נזק קל לרכוש, והיה לה רישום בודד ללא הרשעה, חלפו שנתיים מתחילת ההליך והמניע לא היה ברור. נראה כי קשה ללמוד ממקרה זה אודות המתחם, שכן הוא ניתן לפני תיקון 113, הודגש כי שיקול מרכזי הוא השיקום, ויש לקחת בחשבון כי נסיבות אישיות חריגות, על פי הדין היום, מקומן בתוך המתחם. בפסק הדין הודגש כי בדרך הכלל העונש הראוי חמור הרבה יותר.

34. כן הפנתה הסנגורית לת"פ 5084-05-14 מ"י נ' **יהודה**, (מיום 19.10.14), אמנם מדובר היה באישום קל יותר בו הואשם הנאשם **במעשי פזיזות ורשלנות**, אך תיאור המקרה דומה לתיאור במקרה דנן. נקבע שם **מתחם הענישה הנע בין שישה חודשי מאסר שיומרו בעבודות שירות, ועד שמונה חודשי מאסר בפועל**. בסופו של דיון, הושתו על הנאשם **6 חודשי מאסר** שרוצו בעבודות שירות. אולם, קשה להקיש ממקרה בו הורשע נאשם בעוון, לבין עבירה זו, שעונשה המרבי 20 שנות מאסר.

35. הסנגורית הפנתה גם לת"פ (ב"ש) 27236-09-10 מ"י נ' **אלנבארי**, (מיום 20.2.14), בו הנאשם הואשם

באותה העבירה. המקרה היה חמור במעט מהמקרה דנן. שם נקבע **מתחם ענישה בין 20 ל-42 חודשי מאסר** לגבי נסיעה שכללה "זגזוג נתיבים", עקיפה מימין ומשמאל, גרימה לרכב בנתיב מקביל לסטות, וזאת מעבר למרדף של שתי נידודות. עונש זה אושר בבית המשפט העליון, תוך אמירה שהעונש קל יחסית לעבירה כזו, אך בשל נסיבותיו הקלות של המעשה, תוך הדגשה חוזרת של עונש המוצא שנקבע **בהלכת אלקיעאן** (ע"פ 2499/14 אלנבארי נ' מ"י (מיום 5.11.14)).

36. כן הפנתה הסנגורית לת"פ (י-ם) 25108-08-12 **מ"י נ' זין** (מיום 4.3.13), שם קבע בית המשפט **מתחם ענישה של 8-24 חודשי מאסר** בגין אירוע יותר חמור. שם דובר על נהג שניסה לנגוח בניידת משטרה, זיגוג בנתיבים בכביש מהיר ואף הסיע שב"ח שלא כדין, בהיקף נרחב. הוטל עונש של 13 חודשי מאסר בפועל. אולם, לגבי הפנייה זו הסנגורית שוגה, שכן פסק דין זה נהפך בע"פ 2786/13 **מ"י נ' זין** (מיום 4.8.13), בו הוחמר העונש ל**20 חודשי מאסר** בפועל, כאשר **בית המשפט העליון קבע מתחם מחמיר יותר של 15-30 חודשי מאסר**.

37. כן ניתן לראות דוגמא ליישום הלכת אלקיעאן באופן ישיר יש בע"פ 291/13 **איברהים נ' מ"י**, מיום 22.12.13. שם, נקבע **מתחם ענישה בין שלוש שנים לחמש שנות מאסר** בגין עבירות אישומים כמו במקרה דנן אך תיאור הנסיבות מלמד על אירוע חמור הרבה יותר. מדובר ב"זגזוג נתיבים", בלימה מול רמזור אדום, הסעת שב"ח וגרימת חבלות לנוסעים אלו.

38. הסנגורית הפנתה לת"פ (חיפה) 36456-12-13 **מ"י נ' בשיר**, (מיום 19.2.15), שם קבע בית המשפט **מתחם הנע בין 30-48 חודשי מאסר** בגין מספר אישומים ומצבור של עבירות אשר חלקן חמור עד מאוד. עם זאת, נוכח שיקול השיקום נגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות. פסק דין זה אכן מהווה אינדיקציה לכך שבעבירה מסוג זה, ניתן להקל, נוכח שיקולי שיקום, אף כאשר המתחם גבוה.

39. **נוכח האמור**, נראה כי אף אם בשלב זה לא קיימת פסיקה חד משמעית מפי בית המשפט העליון לגבי מתחם הענישה בעבירות בנסיבות דומות, הרי שיש בהחלט קווים מנחים. נקבע כי העקרויות שנקבעו בהלכת **אלקיעאן** תקפים, וצריכים תרגום למושגים של תיקון 113. למעשה, בעבירות כאלה קשה להגיע למתחם עקבי, נוכח ההבדלים המשמעותיים בין מקרה למקרה ומידת הסכנה שנוצרה בכל אירוע. למדנו שנסיעה "מטורפת" בכביש מהיר, זגזוג בין נתיבים או חציית רמזורים המורים לעצור, הן חלק מהדוגמאות להתנהגות חמורה במיוחד, המביאות לידי ביטוי את החומרה שבעבירה. אף אחד מהנסיבות המחמירות במיוחד לא התקיים במקרה דנן. במקרה זה, דובר על נסיעה בניגוד לכיוון התנועה בשגגה, בריחה מהירה ובעיקר כניסה לצמתים מסוג כיכרות, בניגוד לתמרוני תנועה מספר פעמים בזדון. אולם, יש הבדל בין רמזור לכיכר, מבחינת מידת הסכנה. מטבע הדברים הנסיעה בכיכר איטית, והאפשרות של נהג מופתע לבלום גבוה במידה רבה מאשר ברמזור. לפיכך, החשש לפגיעה פחותה מאשר בצומת מרומזר, אך עדיין קיימת בהחלט. מידת הסיכון משפיעה על המתחם.

40. **סיכומו של דבר**, נוכח פוטנציאל הסיכון המשמעותי של ח"י אדם במהלך נסיעת הנאשם, מחד גיסא, אך בשים לב להעדר נסיבות מחמירות במיוחד בנהיגתו ולקיומם של נסיבות מקלות משמעותיות כמפורט לעיל, מאידך גיסא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם את האירוע, **נע בין 15 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר בפועל** בצירוף מאסר מותנה, פסילת רישיון וקנס.

41. **המסקנה המתבקשת, אפוא, היא כי הענישה המבוקשת לה עתרו הצדדים אינה נמצאת במתחם הענישה הראוי.**

ב. בחינת העונש המוצע כחורג מהמתחם בשל הסדר טיעון

42. יאמר בקצרה כי במשפטנו הוכר מוסד הסדרי הטיעון בין "בשעת הדחק" כ"הכרח בל יגונה", ובין "לכתחילה" כצורה ראויה וטובה לסיום מחולקות פליליות על דרך ההסכמה. הסדרי הטיעון הם חלק בלתי נפרד ממערכת המשפט שלנו ובית המשפט בדרך כלל, מאשרם. בבחינת הסדר טיעון על בית המשפט לבדוק אם התמורה שנתן הנאשם מצדיקה את ההקלה שקיבל, במסגרת "מבחן האיזון" הידוע. (ראו ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נז(1) 577, (2002) (להלן: "**הלכת פלוני**").) אשר לתיקון 113, נוסחת האיזון שנקבעה **בהלכת פלוני** אינה מתיישבת תמיד עם ענישה בתוך מתחם הענישה, הנקבע לפי **תיקון 113**, שכן על פי התיקון, מתחם הענישה נקבע כטווח ענישה הולם את המעשה, ואילו הסדרי הטיעון מחייבים מתן אפשרות לתת לנאשם עונש הפחות מהעונש ההולם את המעשה, אחרת אלה לא יתקיימו. בע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (מיום 4.12.13), נקבעה הלכה חד משמעית, והיא כי רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם הענישה על פי הסדר טיעון. הובהר, כי הצדדים רשאים, בנסיבות מסוימות, להסכים לענישה הפחותה מהמתחם. כן רשאים הצדדים להסכים לטווח ענישה שאינו מתאים למתחם הענישה ואין לבלבל בין שני המושגים. בכל מקרה, יש לבחון את ההסדר על פי מבחן האיזון, וכך לבדוק אם התמורה שנתן הנאשם מצדיקה ענישה שאינה הולמת את המעשה.

43. אולם, בטרם תבחן הסכמת הצדדים בתיק זה כהסדר טיעון יש לבחון האם מדובר ב"הסדר טיעון". הסדר טיעון הינו הסכם בין הצדדים בו כל צד מוותר על אינטרס מסוים על מנת לקבל אינטרס אחר. ההסדר משקף ביטוי לאינטרסים המידיים של הצדדים. הנאשם בהסדר אמור לתת תמורה כלשהי ביחס להפחתה בעונשו, כמסבר בהלכת **פלוני**. במקרה דנן, הנאשם לא נתן תמורה כלשהי בהגיעו להסדר הטיעון. שכן, עוד טרם הגיעו הצדדים להסכמה, הנאשם הודה באישומם המקוריים החמורים שבהם הואשם בכתב האישום המתוקן-סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. ההסכמה של המדינה לעתור לענישה מקלה אינה נובעת מתמורה של ממש שנתן הנאשם (למעט בעצם הסכמתו לענישה בעבודות שירות). הסכמת המדינה נבעה מכך שהמדינה השתכנעה, לגופו של עניין, שראוי להתחשב בנסיבותיו של הנאשם ובשיקומו, ולהקל עמו מחוץ למתחם העונש ההולם. נמצאנו למדים שאין מדובר ב"הסדר טיעון" כפי שטענו הצדדים לפני בית המשפט.

44. **המסקנה המתבקשת היא כי ההסכמה בין הצדדים אינה "הסדר טיעון" אלא רק על פי כותרתו כפי שהצדדים כינו אותו בפני בית המשפט.** בהיעדר "הסדר טיעון" במלוא מובן המילה, אין לבית המשפט סמכות לחרוג ממתחם העונש ההולם, אלא אם מתקיים חריג הקבוע בחוק. החריג הרלוונטי היחיד למקרה זה, הוא בהתקיים שיקול השיקום.

ג. בחינת העונש המוצע כחורג מהמתחם בשל שיקולי השיקום

45. האם הליכי השיקום מצדיקים חריגה ממתחם הענישה הראוי למעשה של הנאשם? סעיף 40ד(א) לחוק

מאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם הענישה, במקרים חריגים, כאשר סוגיית שיקום הנאשם עומדת על הפרק. מטרתו היא להימנע מאפשרות מיצוי דין במסגרת מתחם הענישה ההולם שיכול לגרום לפגיעה בשיקום. הצדדים טוענים כינוכח שיקולי השיקום יש לסטות ממתחם הענישה ולחרוג באופן משמעותי מהעונש הראוי. הצדדים הסכימו לעונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, בכפוף לחוות דעת ממנה.

46. העולה מתסקירי שירות המבחן הוא כי הנאשם עבר תהליך שיקומי משמעותי. השירות המליץ לנקוט כלפיו בגישה שיקומית- טיפולית לאור מאמציו של הנאשם להתמיד במקום עבודתו ולייצב את המערכת הזוגית שלו, וזאת לאחר שהשתתף בקבוצות טיפוליות בשירות. למעשה, מהלך "שיקומו" של הנאשם החל זה מכבר, עוד טרם ביצע העבירה הנוכחית. ההמלצה של השירות היא כי בשל רצונו של הנאשם להמשיך בהליך ולשפר אורחות חייו, קיים חשש של "נפילה לאחור" והידרדרות שתפגע בכל מאמצי השיקום ותוצאותיו, במידה ויגזר על הנאשם עונש ראוי, במאסר מאחורי סורג ובריא. מכאן המלצת שירות המבחן להימנע ממאסר בפועל, לבטא הענישה המוחשית בשל"צ ולהטיל צו מבחן למען ימשיך הנאשם בטיפול. מקובל על ב"כ שני הצדדים, כי ההמלצה בדבר שעות של"צ, אינה הולמת את חומרת העבירה. אולם, שני הצדדים מסכימים גם שנכון יהיה להימנע ממאסר מאחורי סורג ובריא, כדי לא לפגום בשיקום.

47. קושי עיוני הוא שהנאשם לא "התקדם הרבה" בשיקומו. זאת, משום שלמעשה הוא היה בעל מאפיינים נורמטיביים מלכתחילה. הנאשם לא היה עבריין מועד, בעל מאפיינים אלימים או התמכרותיים, שההליך השיקומי השפיע עליו בצורה בולטת במיוחד. מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם סבל מקושי אישיותי, שמביא אותו במצבי לחץ לחוסר שליטה. אישיות זו היא העומדת ביסוד העבירה. אם כן, במה בא לידי ביטוי השיקום? לכאורה, תיקון 113 מקיים את "פרדוקס ר אבהו": "מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין" (דברי ר' אבהו, בבלי ברכות דף לד (עמ' ב)). בהקשר לתיקון 113, משמעות הפרדוקס הוא שמי שהיה נורמטיבי לגמרי, מעד באופן חד פעמי בעת ביצוע עבירה ואין לו כל "שיקום" לעשות, לא יוכל לכאורה ליהנות מהחריג האמור בסעיף 40ד לחוק, ולא ניתן יהיה להקל בעונשו מחוץ למתחם.

48. אולם, במקרה זה, אין לומר כי הנאשם נכנס לתחומו של "פרדוקס ר' אבהו". למרות שאין מדובר בשיקום במובן הקלאסי, הנאשם כן עבר טיפול ושינוי. הנאשם השתלב בקבוצות טיפוליות כדי לטפל בצדדים האישיותיים שגרמו לביצוע העבירה. הנאשם, לקח על עצמו אחריות, הרחיק עצמו מנהיגה לתקופה ממושכת, והשתדל בכל מאודו לחזור לתלם ולנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, למרות הקשיים. אמנם, אין המדובר בנאשם שהשתקם בשינוי אישיותי מעמיק. אולם, הנאשם כן עבר כברת דרך טיפולית שחיזקה את מאפייני אישיותו שדרשו בירור ותיקון. מאפיינים, אשר יכולים להביא שוב לביצוע עבירות. מבחינה זו, ניתן לומר שהוא "השתקם". **הנאשם הראה מוטיבציה ומאמץ כן להתנהל ככל האדם ולעלות על דרך המלך, בכל הקשור לניהול שגרת עבודה וחיי משפחה, תוך טיפול בבעיותיו האישיותיות. עוד יש לקחת בחשבון כי מעשיו של הנאשם אינם עולים כדי מעשים "בעלי חומרה יתרה", ולפיכך, אין צורך לעמוד בתנאי סעיף 40ד(ב), המצריכות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן על מנת לחרוג ממתחם העונש הראוי. אם כן, ניתן לחרוג מהמתחם, במסגרת סעיף 40ד(א) לחוק העונשין.**

49. יודגש כי ב"כ הנאשם הציעה איזון נוסף לרכיב הענישה, בדמות קנס על סך 10,000 ₪ שהנאשם ישלם, על מנת שיווצר איזון הולם במידת הענישה. אין ספק שיש להיעתר להצעה זו, המפחיתה מעט מהפער המטריד שבין העונש ההולם לעונש המבוקש. הצעה זו מקלה על בית המשפט להיעתר לבקשת הצדדים.

50. לא מיותר לציין כי, לו היה נגזר על הנאשם עונש בתוך מתחם הענישה, עונשו היה ברף התחתון או קרוב אליו, בשל נסיבותיו האישיות. לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של **החזקת סכין** משנת 2010 בגין מעשה משנת 2008 בגינה נדון ל-160 שעות של"צ. וכאמור, **שתי עבירות של ברירת קנס** בתעבורה. אך מעשים אלה כבר ישנים למדי. **הנאשם הודה וחסך בזמן השיפוט**. הנאשם גילה אחריות על מעשיו **בכך שהסכים לפסול את רישונו במהלך כל ההליך המשפטי**, הוא ביקש לנהל את חייו בדרך נורמטיבית ובהדרגה חזר לעבודה במהלך המשפט. ניתן להתרשם בהחלט כי **חרטתו כנה** והוא מעוניין לעלות על דרך המלך בנוגע לניהול חייו וחיי משפחתו. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם **הפנים בצורה חיובית** את השליליות והפסול שבמעשיו. הנאשם מפרנס משפחה. יש לתת משקל משמעותי **לגילו הצעיר** של הנאשם בעת המעשה בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון הנותנת משקל מיוחד לפוטנציאל השיקום אצל "בגירים צעירים", מבלי להכניס ראשי בין ההרים הגדולים החלוקים בשאלה אם מדובר בקטגוריה לעצמה (ראו ע"פ 7781/12 **פלוגי נ' מ"י** (מיום 25.6.13)). עד לאירוע המיוחס ניהל הנאשם בדרך כלל **אורח חיים נורמטיבי**, כעולה מהתסקיר, על אף קשייו הכלכליים. משקל נוסף יש לתת **לנסיבות הרקע** של הנאשם כאשר שירות המבחן התרשם מכך שהליך המעצר והמשפט היווה עבורו גורם משמעותי, מבגר ומרתיע. כן יש לקחת בחשבון את **חלוף הזמן** מעת ביצוע העבירה. **משמע, לו היה נגזר עונשו בתוך המתחם, היה עונשו מתקרב עד מאוד לרף התחתון, וממילא, ההקלה המוצעת אינה חורגת באופן קיצוני מהעונש הראוי.**

51. שיקול חשוב נוסף הוא כי הנאשם שהה במעצר של ממש למשך כחודשיים. לאחר מכן היה משוחרר בתנאי "מעצר בית", כאשר מעת לעת הוקלו התנאים, ומעלם לא נרשמה לחובתו הפרה. הגבלות תנועה אלה, שהיו בתוקף תקופה ארוכה למדי, לא כוונו לענישה, אך מהווים בפועל ענישה מוחשית בה עמד הנאשם. לעניין המעצר, כאמור, הוסכם כי תקופת המעצר לא תנוכה מן המאסר. משמע, למרות שהבקשה היא לגזור 6 חודשי מאסר, העונש בפועל עומד על 8 חודשי מאסר, ובכך מתקרב הוא, במידה מסוימת. למתחם הענישה.

52. **מכלול הנתונים, השיקום, המתחם הבסיסי, המיקום שהיה צפוי להיות עונש הנאשם בתום המתחם, אי ניכוי תקופת המאסר, הוספת הקנס והכל בשילוב הכלל כי אין חורגים לחומרה מעמדת המדינה אלא במקרים חריגים, מאפשרים את הכללת הנאשם בחריג של סעיף 40ד(א) לחוק, ממילא מתאפשרת, הטלת עונש החורג ממתחם הענישה הראוי.**

סיכום ותוצאה

53. המדובר בעבירה חמורה, אך לא מהסוג החמור והמסוכן במיוחד. מתחם הענישה הראוי למעשה הנאשם הוא 15-36 חודשי מאסר בפועל. הצדדים עתרו לשישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. מדובר לכאורה בחריגה משמעותית ממתחם העונש הראוי. הצדדים טענו כי מדובר בהסדר טיעון המאפשר חריגה מהמתחם אולם, אם יורדים לשורש העניין מתברר כי לא מדובר בהסדר טיעון של ממש, שכן, הנאשם לא העניק תמורה עבור הפחתה בעונשו.

54. הצעת המדינה היא שהעונש המוצע יאושר, למרות חריגה ממתחם העונש הראוי משום שיקול השיקום העומד על הפרק, בהתאם לסעיף 40 לחוק, המאפשר זאת. אמנם, מדובר בנאשם נורמטיבי בדרך כלל, שאינו מבטא שיקום יוצא דופן. אולם, מעיון בתסקירי שירות המבחן מתברר כי הנאשם השתתף בקבוצות טיפוליות, שיתף פעולה עם השירות, מתאמץ לשוב לשגרה ומבקש עזרה מהרשויות על מנת שיוכל לשלוט על מאפייניו הבעייתיים. העונש הראוי, במיצוי הדין, יכול שידרדר את הנאשם אחורה וייתאש אותו מלהמשיך ולהתקדם במסלול החיובי. אם כן, יש כאן היבטים מספיקים של שיקום המאפשרים לחרוג ממתחם העונש הראוי. זאת, במיוחד בשים לב לכלל כי אין חורגים מעמדת המדינה אלא במקרים חריגים, להסכמה כי תקופת המעצר לא תנוכה ולתוספת הקנס שהנאשם הסכים לשלם מעבר למוסכם בתחילה.

55. **התוצאה היא שיש לקבל את בקשת הצדדים, למרות שמדובר בעונש קל בהחלט, יחסית לחומרת המעשה.**

56. נוכח כל האמור **הנאשם נדון לעונשים הבאים:**

- א. **6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות מיום 15.11.15, וזאת החל מיום 23.2.16.**
הנאשם יתייצב לריצוי עונשו במועד האמור עד השעה 08:00, ביחידת עבודות השירות, במפקדת מחוז הדרום של שב"ס, ליד כלא "אשל". **הנאשם מוזהר** כי אם לא יבצע העבודות כראוי, רשאי הממונה להורות כי העונש ירוצה מאחורי סורג ובריה.
- ב. **6 חודשי מאסר על תנאי** למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, או הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או כל עבירת אלימות פיזית, כלפי גופו של אדם.
- ג. **אני מצווה על הנאשם לעמוד בפיקוח קצין מבחן למשך 18 חודשים, לשם המשך טיפול.**
- ד. **קנס בסך 10,000 ₪** או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.16.
- ה. **אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 3 חודשים מהיום. הסנגורית תסביר לנאשם את חובת ההפקדה על מנת שיחל מרוץ הפסילה.**
- ו. **אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 9 חודשים, וזאת על תנאי, למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור בנהיגה עבירה שיש בה סיכון חיי אדם, נהיגה בפזיזות או רשלנות או כל עבירה על התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.**

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ו, 30 נובמבר 2015, בנוכחות הנאשם, ב"כ עו"ד יפעת סיל והתובע עו"ד סעדון.